

та от смисъл, към отказа от слово, неизразимостта, „царството на мълчанието“ в поезията, сюжет, свързващ в една линия немските романтици, Маларме и по-късно някои от теченията на модернизма.

У Яворов мотивът „слово-огън-светлина“ се съединява с мотива за непостижимостта на словото. Но непостижимостта, за да приеме формата на типично Яворовите разгръщания-обхождания-изчерпвания на различни посоки може да се трансформира като –най-после стигаме до пораждащата матрица – идея за *неуловимостта на Словото*, представяща се чрез серия от изплъзвания, където Логосът остава *скрит, неартикулиран, метонимно се подменя* с присъствието на другите членове в изоморфната редица – огъня и светлината. Сега вече словесният мотив на проклятието на камината от „Нощ“ може да се включи в „Една дума“ с изместена семантика – определението „проклета“, отнесено към дума, може да означаи нейната непостижимост, вечно изплъзване: „Уви, с език човек не ще я никога издума./ свещената и все проклета дума. . .“

Първият locus на Словото в „Една дума“ е черепът-камина, където то се появява в огнената си хипостаза:

Да, тя е тук,
под моето чело: тревожно сладка,
безкрайно дълга и безмерно кратка,
и тъмнина и плам.

Да, но пораждащата матрица предвижда непрекъснатото местене на Словото и то трябва да се превъплъти в другата си, светлинна хипостаза. За това преместване от възбудената в паметта мотивна мрежа на „Нощ“ идват на помощ мотивът на звездичата („през тъмния прозорец/ едва се мярна зрак-звездица/ и пак зад облаци изчезна./ В живота свой и аз една звездица имах“) и мотивът на стената. Стената от „Нощ“ може да послужи за екран, толкова повече, че е тъмна, на койтода се проектира думата-светлина: